

- 4) Następnie właściciel znaku towarowego złożył wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego zgodnie z art. 78 ust. 2. Wniosek ten został złożony przed upływem dwóch miesięcy od otrzymania przez właściciela powiadomień o wykreśleniu, ale po upływie dwóch miesięcy od otrzymania ich przez uprawnionego przedstawiciela.
- 5) Artykuł 78 ust. 2 wymaga, by wniosek został złożony na piśmie w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn niedotrzymania terminu. Kwestia, której dotyczy niniejsze odwołanie, odnosi się do określenia, w jakiej chwili rozpoczyna bieg ten dwumiesięczny termin.
- 6) Właściciel twierdzi, że właściwą datą jest data otrzymania przez niego powiadomienia. Sam przyjął odpowiedzialność za pośrednictwem osoby trzeciej za uiszczanie opłat za przedłużenie. Odkrył błąd i miał możliwość usunięcia przyczyny niedotrzymania dopiero wtedy, gdy faktycznie otrzymał to powiadomienie.
- 7) Jednakże Sąd Pierwszej Instancji przychylił się do twierdzenia OHIM, że właściwą datą jest data otrzymania powiadomienia przez uprawnionego przedstawiciela właściciela, któremu to przedstawicielowi OHIM przesłał powiadomienie. OHIM powołuje się na przepis zasady 77, która stanowi, że „[k]ażde zawiadomienie lub inne powiadomienie przez Urząd należyce upoważnionego pełnomocnika ma ten sam skutek, jak dokonane w stosunku do osoby reprezentowanej”.
- 8) Właściciel twierdzi w niniejszym odwołaniu, że
- (i) Celem fikcji przewidzianej w zasadzie 77 jest zapewnienie, by OHIM wywiązał się ze swoich obowiązków powiadomienia strony w razie przesyłania powiadomienia pełnomocnikowi strony w odniesieniu do spraw, co do których pełnomocnik ten jest upoważniony do działania. OHIM nie jest wtedy zobowiązany do podejmowania innych czynności. Jednakże w niniejszym przypadku nie jest to wzgląd mający znaczenie.
 - (ii) „Przyczyna niedotrzymania” terminu ustaje w przypadku terminów uiszczania opłat za przedłużenie, gdy właściciel znaku towarowego sam lub osoba, którą konkretnie uczynił odpowiedzialną za dokonywanie płatności, rzeczywiście dowiaduje się o niezamierzonym niedokonaniu płatności. Jakikolwiek inny wniosek sprawiłby, że odpowiedni przepis byłby bezprzedmiotowy; w szczególności przedstawiciel będący profesjonalistą zawsze będzie wiedział i zawsze będzie można oczekiwać, że będzie świadomy, jakie są odpowiednie terminy, zatem przesłanie mu powiadomienia przez OHIM będzie zazwyczaj pozbawione w każdym razie znaczenia.
 - (iii) Uiszczenie opłat za przedłużenie jest prostą transakcją pieniężną niewymagającą przedstawicielstwa prawnego. Zatem strona może sama uiścić opłaty albo zlecić to jakiegokolwiek innej osobie. Gdy „przedstawiciel” strony, który działał w imieniu strony w postępowaniu przed Urzędem, nie ponosi oddzielnej odpowiedzialności za uiszczenie opłat za przedłużenie, wtedy powiadomienie tego przedstawiciela o niedokonaniu płatności nie ma znaczenia, nie jest zawiadomieniem strony i nie można go za takie uważać. Przedstawiciel ten nie jest prawnie odpowiedzialny za działanie w następstwie takiego powiadomienia (choć może je przekazać swojemu klientowi z zawodowej grzeczności).
- (iv) W okolicznościach takich, jak w niniejszej sprawie, przedstawiciel wyznaczony do innych celów nie jest „należyce upoważnionym pełnomocnikiem” dla celów uiszczania opłat za przedłużenie. Zawiadomienie przesłane mu nie spełnia z tego powodu zasady 77 i nie powoduje realizacji przewidzianej w niej „fikcji”.
 - (v) Podsumowując: odpowiednia osoba, którą należy wziąć pod uwagę, jest to osoba odpowiedzialna za dokonanie danej czynności. Dopiero gdy osoba ta dowie się o niedotrzymaniu, zaczyna biec odpowiedni termin do złożenia wniosku.
 - (vi) Chociaż postanowienia konwencji o patencie europejskim nie są bezwzględnie wiążące w prawie wspólnotowym, oczywiste jest, że mają one charakter istotnych wskazówek. W razie istnienia orzecznictwa w sprawach dotyczących Europejskiego Urzędu Patentowego co do identycznie brzmiących przepisów wysoce pożądane jest, by interpretować je w ten sam sposób. W razie różnych interpretacji, któraś z nich musi być błędna. Wnoszący odwołanie podnosi, że podobne decyzje wydane przez EUP są poprawne i zawierają prawidłową linię rozumowania.
-
- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.Ú. L 11, s. 1).
-
- Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 8 września 2009 r. w sprawie T-303/05, AceaElectrabel Produzione przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 26 listopada 2009 r. przez AceaElectrabel Produzione SpA**
- (Sprawa C-480/09 P)**
- (2010/C 24/70)
- Język postępowania: włoski*
- Strony**
- Wnoszący odwołanie:* AceaElectrabel Produzione SpA (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo, M. Merola, T. Ubaldi i E. Marasá, adwokaci)
- Druga strona postępowania:* Electrabel, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji;
- uwzględnienie zarzutów podniesionych przed sądem pierwszej instancji, lub, tytułem, ewentualnym, odesłanie sprawy do Trybunału Pierwszej Instancji na zasadach przewidzianych w art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zniekształcenie środków zaskarżenia, naruszenie prawa, a także nielogiczność i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia w zakresie dotyczącym indywidualizacji beneficjenta pomocy oraz zakresu swobodnego uznania przysługującego Komisji przy określaniu beneficjenta pomocy.

Po pierwsze, AceaElectrabel Produzione S.p.A. (zwana dalej „AEP” lub „wnoszącą odwołanie”) podnosi w ramach odwołania zarzut popełnienia w wyroku poważnych błędów proceduralnych w zakresie, w jakim Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił zawartego we wniesionej doń skardze zarzutu błędnego określenia beneficjenta pomocy, co ma stanowić obiektywną przesłankę do zastosowania w niniejszej sprawie zasady określonej w linii orzeczniczej „Deggendorf” (zgodnie z którą w pewnych okolicznościach można zawiesić wypłatę nowej, zgodnej ze wspólnym rynkiem, pomocy do momentu zwrotu przez dane przedsiębiorstwo poprzedniej pomocy przyznanej bezprawnie). W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie kwestionuje uznanie tego zarzutu za niedopuszczalny w części dotyczącej naruszenia art. 88 (WE) oraz rozporządzenia nr 659/99⁽¹⁾. AEP twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji zniekształcił tą część zarzutu, w której skarżąca w pierwszej instancji sprowadzała jedynie błędne określenie beneficjenta pomocy do jednego z typowych uchybień aktu administracyjnego. Twierząc, że kwestia naruszenia zasad dotyczących odzyskania pomocy jest całkowicie pozbawiona znaczenia dla sprawy, Sąd Pierwszej Instancji zniekształcił argumenty, na których opiera się ta część niniejszego zarzutu.

Ponadto wnosząca odwołanie kwestionuje ten wyrok w zakresie, w jakim Sąd utrzymał w nim w mocy sporną decyzję pomimo popełnienia w niej poważnego błędu polegającego na utożsamieniu AEP (beneficjenta nowej pomocy) z grupą ACEA (beneficjentem niezwróconej pomocy), oparte go na błędnym, nielogicznym i wewnętrżnie sprzecznym zastosowaniu wypracowanego w orzecznictwie wspólnotowym pojęcia jedności gospodarczej w ramach grupy przedsiębiorstw. W opinii wnoszącej odwołanie pojęcie to znajduje zastosowanie w przypadku przedsięwzięcia typu *joint venture* kontrolowanego wspólnie przez dwie różne grupy (jak ma to miejsce w przypadku AEP), podczas gdy powoływane orzecznictwo w zakresie jedności gospodarczej przedsiębiorstwa dotyczy jedynie przedsiębiorstw kontrolowanych przez tylko jedną jednostkę. Błąd ten jest poważniejszy tym bardziej, że Sąd Pierwszej Instancji uznał za pozbawioną znaczenia dla sprawy okoliczność polegającą na tym, iż kapitał AEP jest w 70 % skonsolidowany w innej grupie gospodarczej, która nie ma nic wspólnego z beneficjentem niezwróconej pomocy. Sąd Pierwszej Instancji także popełnił błąd przy stosowaniu pojęcia przedsiębiorstwa niezależnego funkcjonalnie, twierdząc, że skarżąca nie

może uważać się za funkcjonalnie niezależną, jeśli jest kontrolowana przez dwa przedsiębiorstwa.

- 2) Zniekształcenie środków zaskarżenia, naruszenie prawa, a także nielogiczność i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia w zakresie podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji zarzutów dotyczących możliwości zastosowania do oceny niniejszej sprawy zasady określonej w linii orzeczniczej Deggendorf.

Po drugie wnosząca odwołanie podnosi zarzut błędnego zastosowania w zaskarżonym wyroku zasady określonej w linii orzeczniczej Deggendorf w zakresie, w jakim Sąd potwierdza w nim dokonaną przez Komisję ocenę spełnienia obiektywnej przesłanki zastosowania tej zasady. W szczególności wnosząca odwołanie kwestionuje rozumowanie Sądu Pierwszej Instancji w zakresie, w jakim twierdzi on, że Komisja nie była zobowiązana do przedstawienia konkretnych i szczegółowych dowodów, aby wykazać, iż kumulacja pierwszej i drugiej pomocy wywierała szkodliwy wpływ na wewnątrzspółnotową wymianę handlową, sprawiając w ten sposób, że także ta druga pomoc jest niezgodna ze wspólnym rynkiem. W przypadku oceny zgodności zgłoszonej pomocy ze wspólnym rynkiem nie można swobodnie przenosić ciężaru dowodu, zwłaszcza w przypadku, gdy Komisja nie wykorzystała narzędzi oddanych do jej dyspozycji w rozporządzeniu proceduralnym. Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił tych argumentów i potwierdził bezkrytycznie wydaną przez Komisję decyzję. Wreszcie, Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił podniesionego przed nim zarzutu w zakresie, w którym skarżąca w pierwszej instancji twierdzi, że celem określonej w linii orzeczniczej Deggendorf zasady nie jest stworzenie narzędzia służącego karaniu przedsiębiorstw, które nie zwróciły przyznanej poprzednio pomocy, lecz uniknięcie sytuacji, w której skumulowanie przez jedno przedsiębiorstwo większej ilości pomocy może szkodliwie wpływać na wewnątrzspółnotową wymianę handlową, sprawiając w ten sposób, że także ta nowa pomoc jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, niezależnie od tego, czy dokonano zwrotu poprzednio przyznanej pomocy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-481/09)

(2010/C 24/71)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i M. Thomannová-Körnerová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich